

Sygn. akt V CSK 278/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z wniosku J. P. i Gminy M.
przy uczestnictwie D. Z., K. K. , J. K. ,
P. K. , A. K., R. R. , B. G. , M. G. , R. K. , J. R., W. S. , J. G. , R. S. , A. D. , P. S. , F.
P. , B. K. , E. K.,
J. W. L. , M. K. , E. N. ,
Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta M., B. T. , J. R. , U. . F. i M. S.
o zniesienie współwłasności i zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy Gmina M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego, związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni Gmina M. wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia własności (...) części udziału w nieruchomości zabudowanej, składającej się z: działki nr (...) o pow. 2828 m² i działki nr (...) o pow. 1205 m², zapisanych w KW nr (...) Sądu Rejonowego w M., położonej w M. oraz działki nr

(...) o pow. 109 m², zapisanej w KW nr (...) Sądu Rejonowego w M. , położonej w M. z dniem 22 października 2001 r.

Zarządzeniem z 29 kwietnia 2014 r. niniejszą sprawę połączono ze sprawą z wniosku J. P. o zniesienie współwłasności nieruchomości celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Postanowieniem wstępnym z 28 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w M. oddalił wniosek o zasiedzenie nieruchomości wskazanej we wniosku.

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z 9 lutego 2016 roku uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem wstępnym z 27 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w M. powtórnie oddalił wniosek Gminy M. o zasiedzenie nieruchomości.

Postanowieniem z 14 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację Gminy M..

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie Gmina M., jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na: naruszenie zasady związania sądu pierwszej i drugiej instancji, prowadzące w swych skutkach do destabilizacji sytuacji prawnej stron, ze szczególnym uwzględnieniem faktu, że Gmina była gotowa prowadzić postępowanie zgodnie z wytycznymi Sądu Okręgowego - gromadząc w tym względzie stosowne dokumenty; naruszenie poprzez przyjęty sposób procedowania zasad gromadzenia i oceny materiału dowodowego, prowadzące do nieustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym do wadliwego oznaczenia momentu objęcia w posiadanie przedmiotowej nieruchomości; naruszenie zasady dwuinstancyjności procesu; niezależnie od powyższego, nawet w przypadku uznania, że w niniejszej sprawie wpływ na długość i czas posiadania znajdzie przywoływany stan siły wyższej, na dzień sporządzania niniejszego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nieruchomość ta została skutecznie zasiedziana.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wymaganej w ramach badania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji nie stanowi samo postawienie zarzutu oczywistego naruszenia, a sformułowanie takiego zarzutu nie prowadzi jeszcze do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej nie

powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.